

Idem enim christus sexta die mortuus est, septimo die i sepulcro iacuit, octauo die resurrexit, ut simili modo, primum, potentia in die suo, per timorem nos a carnalibus desiderijs foris occidat, deinde sapientia, in die suo, intus in abscondito contemplationis sepeliat, postremo benignitas, in die suo, per desiderium diuini amoris uiuificatos exurgere facit: quia sextus dies ad laborem, septimus ad requiem, octauus peruenit ad resurrectionem,

finis didascot. 7. libere

Incipit prologus in tractatu, de anima xpi, ad magistrum. 6.

Pudenti ac religioso, verbi diuini inter ceteros et pre ceteris scrutatori .g. h. peccator. Aliquotiens accidisse compi, ut in rerum difficultum tractatione, aut insipientia relatoris auditorem corrumpere, aut temeritas auditoris relatorum infamaret. Quapropter eque cauendum mihi videtur, ut potissimum illic, ubi sine periculo aliud sentiri non potest, nec facile nostra presumamus asserere, nec aliena temere iudicare. Noui enim quanta, ut dicit beatus augustinus, somnia cor humanum pariat, atq; eo iudicio, quo in sui cognitione fallitur, cetera quoq; que preter ipsum sunt, non recte conspiciantur. Quid enim hoc esse putatis, quod de rerum veritate, tam diuersa sentire solent homines, nunquid non vna est veritas? Ecce, ut interum de deo ta ceamus, quid est quod dialectica tot diuersas, et tam aduersas, ne dicam peruersas, habet sententias? Nunquid omnes nouerunt vnum id quod est, sed amore fallendi diuersa finxerunt? Non sic ego puto. Sed narzant quicq; somnia sua, et ea, qua primum ipsi in se, opimione decepti sunt, post modum alios nescientes seducunt, Et sicut beatus job, amicis suis arrogans, et de se plusq; optebat presumens dicit, oes iam non solum secum moriturus, sed exortam quoq; a se sapientias futat.

Sequitur aliquot tractatus eiusdem Augustini

Dignum ergo est, ut id ipsum in nostra nos a assertionem red-
dat timidos. quod in unius assertionem veritatis, tot iam vi-
demus esse diuersos. Quia enim, de longe veritas videtur,
diuersa iudicia parit, et tantum de ipsa quisque potest, quan-
tum ipse est. In nobis quippe est, quod de rerum cognitione per-
cipimus, et eo modo cordis intellectus de his que extra sunt
ad veritatem iudicat, quo se interius animus in representa-
tione figurat. Unde necesse est, ut dum mens interius cor-
rupta prave afficitur, intellectus quoque in iudicio eorum que
foris sunt decipiat. Hec ipsa est causa, que etiam aliquan-
do in unitate sensuum, et trouer si qua vobis generare solet, que
tamen tunc magis venialis fit, cum pertinax non fuerit. Hanc
igitur nos, qui verbi dei tractatores, et inquisitores veri-
tatis esse videmur, si inter nos forte, ut assolet, aliquando in-
uenerimus, citius in idipsum redeamus, ne si ceperimus no-
stra dicta pertinaciter defendere, aliquid putemur sapuisse.
Illud quoque quod, de anima christi, caritas vestra a me que-
rere dignata est, iam pridem inter quosdam sapientes ven-
tilatum fuisse didici, atque ex his quid senserint, quibus ma-
gis credendum esse existimamus, tum alijs de ipsis, tum ipsis
de se referentibus agnouimus. Ego autem, cum sepius hac que-
stione pulsari soleam, talem me esse profiteor, qui nolle hunc
aliquid ab omnibus, vel tam curiose ac superstitiose inquiri,
vel tam videnter asseri. Unde nunc quoque gemina in hac
re considerare coartor, cum videam me, et prudentie vestre
debere sitentium, et bonitati responsum. Inter hec ipsa, etiam rei
difficultas occurrit, que fortassis non poterit a me, ita ut decem
copendiose discuti, cum ego, si modum indicendi transierim, timeam
superstitiosus videri. Volo tamen, ut multo magis, volo ali-
qua in parte inscitie argui, quam caritatis contemptor videri,
et verba incerta habere, quam cor puerum.

Incipit tractatus domini hugonis, de anima christi.

Incipit tractatus domini hugonis, de anima christi.

Veritas, de
conali spirita
ne carnem
carne ipsa, et
perlonge vni
persona, du
ma videlicet
quod suscepit, et deus
sua scilicet atque huma
sua essentia, dimittat,
sua, sine consultatione
sua, peribit, peribit cum
sua, aditio etiamque
sua, ineffabilis, habet
sua, equalitatem
sua, creatura
sua, factam
sua, in co
sua, digna
sua, in hunc mo
sua, ego, sic vna
sua, positi. Quom
sua, equalitatem, al
sua, creatura
sua, est, et magna
sua, numerus. Non est
sua, contra
sua, quod pos
sua, quod igit
sua, non ponit
sua, si per lau de